

Overweging 28-02-2016 3^e Veertigdagentijd

n.a.v. Ex. 3, 1-8a, 13-15 en Lk, 13, 1-9

Welkom

Bekende woorden uit onze christelijke taal zijn: oude en nieuwe Testament, of: beter verstaanbaar: oude en nieuwe Verbond. Vaak wordt ook gezegd: eerste en tweede Verbond, om de indruk te vermijden dat het oude heeft afgedaan. Ze blijven nl. beide geldig, ofschoon het tweede een vernieuwde vorm is van het eerste. Zo zei Jezus tijdens het laatste avondmaal toen hij de beker met wijn zegende: "...dit is de beker van het nieuwe, altijddurende Verbond..."

Wij vieren dit Verbond telkens bij de Eucharistie, wij hebben er deel aan als volgelingen van Jezus. Wij gaan dan in dit Verbond staan, belijden ons geloof erin en nemen ons voor er naar te leven. Het is een overeenkomst tussen God en ons, waardoor beide partijen zich aan elkaar verplichten.

Het hoeft geen betoog dat God de initiatiefnemer is: Hij is immers het begin van alles, van ons bestaan en van zijn bemoeienis met ons. Wij danken Hem daarvoor door deze viering, en vragen Hem ons te helpen trouw te blijven aan ons woord.

Ik wens u een fijne viering.

Overweging.

Een van de ergste dingen die een mens kan overkomen is de eenzaamheid. Wij zijn sociale wezens, die anderen nodig hebben om te kunnen leven. Nooit iemand zien, altijd alleen zijn, zijn gedachten en gevoelens met niemand kunnen delen, dat is vernietigend. Niet eens samen kunnen mopperen of klagen, niet kunnen lachen met elkaar, alles zelf moeten doen: het lijkt me slopend. Je wilt graag eens geholpen worden, maar ook een ander een plezier doen: het hoort gewoon bij ons leven, bij ons dagelijks leven. Wij weten dat, en proberen daarom alleenwonenden, vooral ouderen die niet meer zo mobiel zijn, op te zoeken of ze met meerderen bijeen te brengen om gezelschap te hebben aan elkaar.

Alleen al bij je naam genoemd worden is veel waard. Als je elkaar aanspreekt met je naam ben je niet meer alleen. Dan ben je meer mens, dat voelt goed.

Wij geloven dat God, onze Schepper, ons niet geschapen heeft om ons verder alleen te laten, om ons aan ons lot over te laten. Hij heeft de mensen uit liefde geschapen, alsof Hij zelf niet alleen wilde blijven. Beminnen en bemind worden horen bij elkaar.

Je verwacht zelfs van een dier waar je voor voelt en waar je voor zorgt dat het niet onverschillig voor je blijft, maar tekens van sympathie toont. God wil ook dat zijn liefde beantwoord wordt.

Hoe en waar heeft Hij ons dit laten weten? Heel geleidelijk aan doorheen de mensengeschiedenis. Het is een evolutieproces: wij mensen hebben tijd nodig om heel ingrijpende ervaringen te vatten, de diepte ervan te beleven. Het begon al met Abraham, Izaak en Jacob. Maar dat was een begin: Hij was voor hen de beschermer, zoals anderen hun eigen goden, hun eigen beschermers hadden. De beslissende openbaring gebeurde aan Mozes bij het brandende braambos.

Als wij iemand nodig hebben die wel in huis is maar die we niet zien, roepen we zijn of haar naam. Die kan dan tevoorschijn komen en zeggen: hier ben ik. Dan is hij of zij bij ons, niet alleen met de naam, maar in levende lijve als persoon. Bij een militair appel worden de namen genoemd, en de geroepene bevestigt zijn aanwezigheid door te antwoorden: present! Zo deed God bij Mozes. Die vroeg Hem naar zijn Naam, want hij hoorde alleen de stem van de onzichtbare. En God antwoordde: "Hier ben Ik!" Mijn Naam is 'Ik ben en zal er zijn, bij jullie, voor jullie.' In het Hebreeuws is nl. in het ene woord voor "zijn" heden én toekomst vervat. De Onzichtbare was werkelijk bij Mozes aanwezig en bevestigde tevens dat Hij bij alle mensen is, dag en nacht en overal.

Wie Hij precies was voor ons mensen is geleidelijk pas duidelijk geworden door de profeten. Dat kun je lezen in het eerste Testament. En tenslotte heeft niemand ons de Vader zozeer leren kennen als Jezus van Nazareth, de Zoon van de Vader.

Wij weten dus: wij zijn nooit alleen, zelfs in de grootste eenzaamheid. Het blijft een weten in geloof. Maar het legt een bodem onder ons bestaan. En wij kunnen met Hem spreken als tot een mens. Als het ons gegeven is doordrongen te zijn van zijn aanwezigheid, zal Hij ons dat laten ervaren. Dat vraagt aandacht van ons, en toewijding. Moge het ons geschonken worden.

Deze zondag kunnen wij het kunstwerk van Josette Lenders bewonderen.

Ik zie er de opgaande zon in, die de duisternis verdrijft. De felle zon is verwant aan het brandende braambos, waar ons het Licht van de wereld werd geopenbaard. Sindsdien hoeven wij nooit meer echt in het duister te leven.

Nijmegen. 28-02-2016

pastor Jan Zuiker, assumptionist.